

Et godt stykke fra huset, på den modsatte side af ådalen, inde i Mygind skov, findes der den dag i dag en stengrav, der kaldes "Rakkerkulen". Det er sandsynligvis det sted, man nedgravede ådsler og æreløse forbryderes lig. I et gammelt dokument fra 1772 nævnes rakkerhuset og en klep, som lå der ved. Ordet "klep" er nu næsten gået af brug, men det har i sin tid været betegnelsen for et lille opdyrket agerstykke af uregelmæssig form, der lå som en slags tillæg til en større agersamling. Altså et nyt bevis på rakernes afsondrede stilling.

Fra åen stiger vejen op gennem byen lige til kirken; dog er stigningen stærkest i den vestlige ende, og her lå midt på bakken byens gamle smedje. Den nedbrændte 1856, men en ret tydelig hulning i grøftkantens nordside viser stedet, hvor den lå, og endnu kan man finde udbrændte slagger i jordbunden.

Den gamle smedje midt på bakken har bidraget til at gøre indtoget i byen festligt. Når man gik over broen kunne man på lang afstand høre hammer-slagene klinge mod ambolten, og når man passerede forbi kunne man ofte gennem den åbne dør se smedens sorte ansigt med hvide øjne skinne i halvmørket, mens smedens stærke arme svingede forhammeren, og en regn af ildgnister feg ud til begge sider.

Her boede 1768 smeden Jens Jensen, som i dette år blev gift med Carsten Huushers datter, Kjeldes Magdalene. Hun døde 1794, og året efter hed smeden Søren Sørensen fra Lime. 1830 var Jens Rasmussen smed, 1835 Jens Pedersen og i 1847 Jens Peter Jeslesen fra Haslund. Hans navn står så sent som 1890 nævnt i folketællingslisterne.

Længere fremme går vejen forbi Mygindgård og de over for liggende rester af Søren Gyldenløvs gamle gård, og omtrent midt i byen lå fra 1860-1900 den gamle skole, som nu anvendes til beboelse. Den ny skole ligger i den østlige ende af byen i nærheden af kirken.

Søren Gyldenløvs gård og Mygindgård.

Mygind er en smuk dansk landsby, hvis gårde er omgivet af kønne velholdte frugt- og blomsterhaver. Den østlige ende af byen danner præstegården med den store gamle have og kirken med kirkegården - en smuk og prægtfuld afslutning.

I den gamle præstegårdshave med de mange træer samlede i 1880'erne og 90'erne præsten, Holger Køster, hele omegnens beboere til opbyggelige sammenkomster. Folk strømmede til fra de omliggende sogne. Der blev sunget, talt og ført munter samtale, og der voksede et åndeligt liv frem, hvis spor kendes den dag i dag.

Indtil for få år siden lå der på sydsiden af vejen, lige før man kom til præstegårdshaven, en lergrav, og på nordsiden en prægtig lille dam, hvor der svømmede gæs og ænder.

Gadekøret og Sørensdammen.

De er nu borte. Vandet i dammen er tøret ud, lergraven fyldt op, og et smukt haveanlæg er kommet i stedet. Lergraven, der var dyb og omfangsrig, var opstået ved, at folk hentede ler til at kline deres huse. Et vidnesbyrd om gammel bebyggelse.